

Anarhistička biblioteka
Anti-Copyright
2. 12. 2013.

Alfredo Cospito – Nicola Gai

Napad na nuklearnu energiju

Alfredo Cospito – Nicola Gai
Napad na nuklearnu energiju
2013.

2013. sh-contrainfo.espiv.net i sh-contrainfo.espiv.net

<http://anarhisticka-biblioteka.net>

2013.

Sadržaj

Izjava Alfreda Cospita na ročištu 30. oktobra 2013.	7
Iz trbuha Levijatana	7
Nicola Gai, izjava na ročištu 30. oktobra 2013.	13

zakonika. Zato što se on pojavljuje u trenutku u kojem se destruktivne tenzije onih koji ga ožive ujedine da bi djelovali, u trenutku u kojem slobodne žene i muškarci odluče eksperimentirati konkretno anarhiju. Sada, kad je iskustvo Nukleusa Olga završeno, mogu vam samo zajamčiti da sam pronašao nove razloge za jačanje moje mržnje i razloga zbog kojih želim destrukciju postojećeg, sačinjenog od autoriteta, izrabljivanja i uništenja prirode.

Ljubav i suučesništvo sestrama i braći koji svojim akcijama, na svim stranama svijeta, ostvaruju ludi san FAI/FRI.

Ljubav i suučesništvo drugaricama i drugovima koji, anonimno ili ne, i dalje napadaju, u ime mogućeg života bez autoriteta.

Ljubavi i slobode svim anarhističkim zatvorenici.

ŽIVJELA CRNA INTERNACIONALA SVIH KOJI SE OPIRU SMRTONOSNOM PORETKU CIVILIZACIJE

ŽIVJELA ANARHIJA

Nicola Gai, Ferrara, septembar 2013.

za koju je otvoren predmet protiv nas i navodnih nepoznatih, stvari su mnogo jednostavnije nego što se čete se vi truditi da ih rekonstruirate. Kružili smo gradom pokušavajući riješiti problem, pošto nismo imali nikakvih iskustava s tim. Sreća je, kao što znamo, na strani odvažnih, i u pitoresknom mjestu Bolzaneto naišli smo na skuter sa ključem, kojeg smo uzeli te se odlučili vratiti nakon par dana s kacigom. Motor je i dalje bio parkiran na istom mjestu, bilo mi je dovoljno sjesti na njega, upaliti ga i odvesti do groblja u mjestu Staglieno, gdje je ostao sve do petnaest dana prije počinjenog djela, kad sam ga premjestio kraj kuće inž. Adinolfija. Izvinjavam se vlasniku što sam se riješio kaciga i drugih stvari koje su bile ispod sjedala i što sam bacio stražnji prtljažnik, zato što su nažalost smetali i zaista ne bi bilo baš pametno da sam ih pokušao vratiti. Još jedan element nad kojim su istražitelji gradili teorije i koji će, bojim se, kao pravi inkvizitori pokušati iskoristiti u budućnosti, je prisluškištvo koje su obavili u društvenom centru u Napulju, u kojem je navodno nekoliko drugova komentiralo letak koji su dobili, prvi u svijetu, putem elektronske pošte. Nemam pojma o čemu su govorili, neću objašnjavati kao je dijalog teško razumjeti, niti ću se sadržati na očiglednoj sličnosti između riječi "Valentino" i "volantino" [talijanski „letak“, nap. prev.], ali dobro znam da je komunikacija poslan običnom poštom (ubacili smo pisma tokom presjedanja na autobus pri povratku, u poštanski sandučić, na rivi, kraj luke za trajekte), stoga je jednostavno nemoguće da su ga dobili putem e-maila.

Jako dobro znam da čete upotrijebiti naš slučaj da bi dali primjer, da će osveta biti drakonska, da čete sve učiniti kako bi nas izolirali (dovoljno je reći da je naša pošta već više od godinu dana podvrgnuta cenzuri), ali želim vam dati jednu lošu vijest: radi se beskorisnim naporima. Već barem 150 godina suci, i oštrij od vas, pokušavaju izbrisati ideju o mogućem životu bez autoriteta, ali s neznatnim rezultatima. Mogu vam sa sigurnošću zajamčiti da vaše represivne akcije, koliko god širokog spektra bile, koliko god bile indiskriminirajuće, neće nikada uspjeti ništa razgraditi ili iskorijeniti. Ako mislite da čete, zahvaljujući nama, stići do drugih anarhista koji su odlučili eksperimentirati kaotičnu, spontanu i neformalnu mogućnost FAI, uveliko griješite, i počinite čete samo još jednu grešku; ni ja ni Alfredo ne poznajemo nikoga tko se odlučio na taj izbor. Vi lovite duh koje neće moći zatvoriti u tjesne kutijice vaših

7. maja 2012. izvršni direktor talijanskog poduzeća Ansaldo Nucleare (nuklearnoenergetska tvrtka, podružnica talijanskog visokotehnološkog industrijskog diva Finmeccanica), Roberto Adinolfi, ranjen je vatrenim oružjem u potkoljenicu, ispred svoje kuće u Genovi. 14. septembra 2013. u Italiji su uhapšena dvojica anarhista, Alfredo Cospito i Nicola Gai, optuženi za teroristički napad. Nakon godinu dana pritvora, 12. septembra 2013., izrečena je presuda: 10 godina i 8 mjeseci zatvora za Alfreda te 9 godina i 4 mjeseca za Nicolu. Na prvom ročištu Alfredo i Nicola preuzimaju odgovornost za počinjeni napad ovim izjavama, zbog kojih su obojica odmah na početku suđenja udaljeni iz sudnice [nap.rev.].

nivou s ubojicama u uniformi i poznatim diktatorima, ukratko, kako bi definirali Finmeccaniku? Naravno, ni vaši upravitelji nisu baš maštoviti, koji su, da bi izbrisali moguće sumnje u realnu ulogu ovog poduzeća, nedavno postavili na glavno mjesto jednog bivšeg policajca, Giannija de Gennara: uzevši u obzir njegovu odgovornost u torturama u Bolzanetu i u masakru škole Diaz tokom G8 2001., budući da je bio šef policije, logički su zaključili da je pravi čovjek na pravom mjestu.

Vrativši se na razlog ove moje izjave želio bih precizirati nekoliko točaka ove “sjajne” operacije koja je dovela do našeg uhićenja. Tko zna koliko čestitanja i tapšanja po ramenima su dobili lukavi goniči koji su uspjeli iskoristiti našu jedinu, fatalnu, grešku, počinjenu iz neiskustva i žurbe da učinimo nešto nakon katastrofe u Fukushimi, u biti, nismo primijetili videokameru koju je postavio revan vlasnik jednog kafića kako bi zaštitio svoje sendviče. Na žalost, za nas, nismo je vidjeli dok smo proučavali put koji vodi od mjesta na kojem smo ostavili motor do stajališta autobusa, kojima smo se, nakon jednog presjedanja, odvezli na periferiju grada u pravcu Arenzana, gdje je bio parkiran moj auto, koji smo koristili za dolazak i odlazak iz Genove. Ako baš želimo biti iskreni, videokamera nije bila jedina počinjena greška, izgubili smo dragocjene trenutke i u momentu kad smo napuštali mjesto akcije, bijesni urlik nadri-vrača atoma: “Prokleti, znam tko vas šalje!” nas je paralizirao. Nije na meni da nagađam značenje te rečenice, trenutak nije dozvoljavao staloženo rasuđivanje, a, još manje, nisam naviknut graditi kule od karata na riječima koje je izgovorila neka druga osoba, ali samostalno sam zaključio da smo gurnuli ruke u brdo govana. Svi drugi elementi koji su opravdali naš pritvor ili su iskrivljeni ili su, jednostavno, lažni. Famosno prislušivanje o “pištolju”, po kojem ja navodno tvrdim da sam pucao, je nerazumljivo, i nepotrebno je angažirati vještake da bi to dokazali, budući da sam ja vozio motor jednostavno je nemoguće da sam držao i pištolj, i još mi više izgleda logički apsurdno da sam upravo ja to pričao baš osobi koja je sa mnom sudjelovala u akciji, to jest Alfredu. O printeru, zaplijenjenom u kući mojih roditelja, za kojeg su forenzičari tvrdili da je na njemu štampan letak, nemam mnogo za reći, zato što sam kompjuter i printer ja kupio, a zatim smo ih zajedno uništili nakon upotrebe (zanimljivo je da su i sami forenzičari, nakon što je preispitivanje potvrdilo naše uhićenje, primjetili da se vjerojatno ne radi o istom). Što se tiče krađe motora,

Finmeccanica, sa svojim poduzećima, i dalje proizvodi oružje za masovno uništenje; no, to jednostavno čini izvan talijanskih granica, kao da radijacije poštuju te mrske granice. U Rumunjskog (Cernadova, nesretno mjesto, poznato nadasve po brojnim incidentima u centrali), Slovačkoj i Ukrajini, samo da spomenemo nedavne i najizvravnije investicije. Ansaldo Nucleare i dalje sije smrt i pridonosi uništenju prirode. Kao što bi trebalo svima biti jasno, s ostalih 190 nuklearnih centrala samo u Europi, problem ne leži u pitanju da li se može desiti još jedan Černobil, nego kada će se desiti. I kao da to nije dovoljno, ne smijemo zaboraviti da takva čudovišta ne ubijaju samo kada su u funkciji, nego i sa svojim otpadom. Ovaj se prenosi gore-dole kroz Europu, bez da itko zna što s njim učiniti. Nuklearni otpad talijanskih centrala, ugašenih već desetljećima, još se dan danas prevozi u Francusku da bi se pohranio na "sigurno": od njega dobivaju gorivo za napajanje drugih reaktora, a i koju kilu plutonija koji se može koristiti samo za proizvodnju bombi (tek toliko da se podsjetimo da kada govorimo o nuklearnoj energiji nema razlike između civilne i vojne upotrebe), zatim nam ih vraćaju opasne, gotovo, kao i prije. Glede toga, tko zna što će pak učiniti Amerikanci s uranijem ovog ljeta preveznim u SAD, u velikoj tajnosti, iz jednog skladišta nuklearnog otpada u regiji Basilicata). Mogao bih satima pričati o štetama i razaranjima koje je nanijela nuklearna energija, navesti bezbroj primjera, podsjetiti na ono što se zbiva u Fukushimi (gdje se, po riječima nekoga, nijedna žrtva ne može pripisati centrali . . .), ali ne nalazim se ovdje da bih tražio opravdanja. Nuklearna energija je možda element ovog civiliziranog svijeta putem kojeg besmislenost i monstroznost tehno-industrijskog sistema može biti svakom jasan, ali trebamo biti svjesni da na oltaru tehnološkog razvoja žrtvujemo svaku zaštitu naše individualne slobode i mogućnosti da živimo život vrijedan života. Sada stoji samo na svakome od nas odluka da li biti poslušan podanik ili pokušati živjeti, sada i ovdje, otpor prema postojećem. Ja sam izabrao, radosno i bez kajanja.

Mi ćemo odavde izaći etiketirani kao teroristi, zabavna je činjenica da vi to možete tvrditi bez da se osjećate smiješno: tako kaže krivični zakon. Ono što pouzdano možemo reći je da riječi više nemaju nikakvog značenja; ako smo mi teroristi, kako bi definirali onoga tko proizvodi oružje, raketne sisteme, dronove, lovce, rekvizite za lov na osobe koje pokušavaju prijeći granicu, nuklearne centrale, tko raspravlja na istom

Izjava Alfreda Cospita na ročištu 30. oktobra 2013.

Iz trbuha Levijatana

“ . . . snove treba ostvariti ovdje u sadašnjosti, a ne u hipotetskoj budućnosti, budući da su nam budućnost uvijek prodavali popovi svih religija ili ideologija, kako bi nas nekažnjivo mogli potkradati. Želimo sadašnjost koja zaslužuje da bude življena, a ne jednostavno žrtvovana mesijanskom iščekivanju budućeg zemaljskog raja. Zato smo željeli konkretno govoriti o anarhiji koju treba ostvariti sada, ne sutra. “Sve i odmah” je opklada, igra u kojoj igramo i u kojoj je ulog naš život, život svih, naša smrt, smrt svih. . . ”
Pierleone Mario Porcu

“Znanost je vječni holokaust prolaznog, kratkotrajnog života, ali realnog, na oltaru vječnih apstrakcija. Ono o čemu govorim je, dakle, pobuna života protiv vladavine znanosti.” Mihail Bakunjin

“Dok se čovjek šepurio i pravio se bogom, jedna se glupost sručila na njega. Tehnike su uzdignute na najviši rang i jednom postavljene na prijestolje bacile su lance na inteligencije koje su ih stvorile.” Edgar Allan Poe

“Carstvo utemeljeno na ničemu, u čijem kraljevstvu vladar propada. Ne može podnijeti teret istine. Preporučam ti žešću dozu života. Preporučam ti žešću dozu života!” Congegno

“Prokleti . . . znam tko vas šalje!!!” Roberto Adinolfi

Jednog predivnog majskog jutra djelovao sam i u tih par sati potpuno sam uživao u životu. Ostavio sam iza sebe strahove i samoopravdanja, i prkosio sam nepoznatom. U Europi ispunjenoj nuklearnim centralama, jedan od najodgovornijih za nadolazeću nuklearnu katastrofu pao je ničice ispred mene. Želim biti vrlo jasan: nukleus Olga FAI/FRI [Neformalna Anarhistička Organizacija/Međunarodni Revolucionarni Front, nap. prev.] sačinjavamo samo ja i Nicola. Nitko drugi nije sudjelovao, surađivao, planirao ovo djelo; nitko nije bio upoznat s postojanjem našeg projekta. Neću dozvoliti da se moje djelovanje, kako bi se skrenula pažnja s pravog cilja akcije, baci u opsceni apsurdni masmedijski i pravni kazan,

sačinjen od “rušenja demokratskog poretka”, “subverzivnog udruženja”, “oružane bande”, “terorizma”; prazne fraze na ustima sudaca i novinara.

Ja sam anarhista, protiv organizacije, zato što sam protiv svakog oblika autoriteta i organizativne konstrikcije. Ja sam nihilist zato što živim moju anarhiju danas, a ne u očekivanju revolucije koja će, ako i dođe, izroditi samo novi autoritet, novu tehnologiju, novu civilizaciju. Živim moju anarhiju s prirodnošću, radošću, zadovoljstvom, bez ikakvog mučeničkog duha, opirući se u potpunosti ovom civiliziranom postojanju, koje mi je nepodnošljivo. Ja sam antidruštven zato što sam uvjeren da društvo postoji samo u znaku podijele između vladajućih i pokorenih. Ne težim ka nikakvoj budućoj socijalističkoj “rajskoj” alkemiji, ne vjerujem u u nijednu društvenu klasu; moja pobuna bez revolucije je individualna, egzistencijalna, totalna, apsolutna, oružana. U meni nema ni traga nadčovjeka, nikakve mrsкости prema ugnjetavanima, “narodu”, pošto sam uvjeren da, kao što kaže jedna istočnjačka izreka: “ne treba mrziti zmiju zato što nema rogove; jednog bi se dana mogla pretvoriti u zmaja!”. Na isti se način rob može pretvoriti u pobunjenika, samo jedan čovjek, samo jedna žena može postati razarajući požar. Svom snagom mrzim moćnike zemlje, bili oni političari, znanstvenici, tehnokrati, vođe naroda, svakojaki lideri, birokrati, vojni i religiozni poglavari.

Poredak koji želim srušiti je civilizacija, koja dan za danom uništava sve ono za što vrijedi živjeti. Država, demokracija, društvene klase, ideologije, religije, policija, vojska, i sam vaš sud, su samo sjene, himere, zupčanci, svi zamjenjivi, jednog megastroja koji sve sadrži. Tehnologija će jednog dana moći i bez nas, pretvorivši nas sve u izgubljene autome, u krajoliku smrti i pustoši. Tog sedmog maja 2012. na jedan moment ubacio sam pijesak među zupčnike ovog megastroja, na trenutak sam živio u potpunosti, praveći razliku. Taj dan moje najbolje oružje nije bio jedan stari Tokaref, već moja duboka, surova mržnja koju osjećam protiv tehno-industrijskog društva. Potpisao sam djelo kao FAI/FRI, zato što sam se zaljubio u ovu lucidnu “ludost” koja je postala konkretna poezija, ponekad povjetarac, ponekad oluja, koja kaotično puše diljem svijeta neustrašiva, nezamisliva, protiv svakog zakona, protiv svake “zdrave pameti”, protiv svake ideologije, protiv svake politike, protiv znanosti i civilizacije, protiv svakog autoriteta, organizacije i hijerarhije. Vizija konkretne anarhije koja ne predviđa postojanje teoretičara, rukovodioca,

Nicola Gai, izjava na ročištu 30. oktobra 2013.

“Nitko me ne može suditi,

Niti ti,

Istina te boli, znam.” C.Caselli

Samo nekoliko riječi da bih potvrdio nekoliko jednostavnih činjenica prije nego “istina” bude određena u sudnici; u slučaju da pojam “istina” nije jasan, upotrijebio sam ga u ironičnom smislu, zato što ne priznajem nijedan drugi sud osim moje savjesti. Jedine odgovorne osobe za ono što se zbilo u Genovi 7. maja 2012. smo ja i Alfredo. Nitko drugi, od naših prijatelja i drugova, nije bio upoznat s našim planom i njegovom realizacijom. Koliko god se trudili kopati po našim životima i našim odnosima da bi pronašli suučesnike tog “nedjela”, nećete nikada uspjeti dokazati suprotno, zasigurno ćete pokušati, ali u tom će se slučaju raditi samo o lažima i o pokušaju hvatanja nekog drugog neprijatelja postojećeg. Razumijem da osobama koje su posvetile svoj život služeći autoritetu nije lako prihvatiti ideju da dva pojedinca, naoružana samo vlastitom odlučnošću, mogu odlučiti pokušati zaglaviti kotačiće tehno-industrijskog sistema, umjesto da pridonose, disciplinirano, njihovom okretanju, ali stvari stoje upravo tako. Nakon godina provedenih u promatranju sustavnog uništenja prirode i svih aspekata koji život čine vrijednim života, od strane nikad dovoljno opjevanog tehnološkog razvoja. Godine provedene prateći sa zanimanjem, ali uvijek kao gledaoci, iskustva pobunjenika koji i u ovom svijetu naizgled pomirenom nastavljaju dizati glavu da bi afirmirali mogućnost jednog slobodnog i divljeg života. Nakon katastrofe u Fukushimi, kada mi je Alfredo predložio da mu pomognem realizirati akciju protiv inž. Adinolfija, prihvatio sam bez oklijevanja. Napokon sam mogao konkretno izraziti moj otpor prema tehno-industrijskom sistemu, prestati učestvovati u simboličnim manifestacijama koji su prečesto samo manifestacije nemoći. Nitko se, s imalo razuma, ne može obmanjivati da ishod jednog referenduma ili naklapanja nekog gurua green economy može izbrisati, i samo, intrinzično najštetnije aspekte svijeta u kojem smo primorani živjeti. Svima je ispred očiju, svakog tko želi gledati, da

lidera, činovnika, vojnika, heroja, mučenika, organigrama, militanata, a najmanje gledatelja. Predugo smo vremena stajali i gledali. Anarhija koja ne postaje akcija odbacuje život postajući ideologija, sranje ili nešto malo više, u najboljem slučaju nemoćni ispušni ventil za frustrirane muškarce i žene.

Odlučio sam preći na djela nakon nuklearne katastrofe u Fukushimi. Naspram tako ogromnih događaja često se osjećamo neadekvatni. Primitivan čovjek se suočavao s opasnostima, znao se zaštititi. Moderan, civiliziran čovjek naspram konstrukcija-konstrikcija tehnologije je bespomoćan. Kao ovce koje traže da ih zaštiti ovčar koji će ih klati, na isti način mi civilizirani se prepuštamo laičkim svećenicima znanosti, onim istima koji nam polako kopaju jamu. Adinolfija smo gledali kako se prepredeno smijulji sa televizijskih ekrana, izigravajući žrtvu. Vidjeli smo ga kako dijeli lekcije u školama protiv "terorizma". Ali, ja se pitam što je terorizam? Ispaljeni metak, duboka bol, otvorene rana ili neprestana stalna prijetnja polagane smrti koja te iznutra izjeda. Stalni, neprestani teror da će jedna od njegovih nuklearnih centrala izrigati na nas, u svakom momentu, smrt i pustoš. Poduzeća Ansaldo Nucleare i Finmeccanica su veoma odgovorna. Njihovi projekti svuda siju smrt, u posljednje se vrijeme priča o mogućim investicijama za udvostručenje nuklearne centrale Krško u Sloveniji, na dva koraka od Italije, zona pod velikim seizmičkim rizikom. U Cernadovu, Rumunjskoj, od 2000. do danas bilo je raznih incidenata koje su izazvala lakovjerja poduzeća Ansaldo tokom gradnje jedne od svojih centrala. Koliko prekinutih života? Koliko prolivene krvi? Tehnokrati Ansaldo i Finmeccanike, lakog osmijeha, "čiste" savjesti, vaš "napredak" smrdi na strvinu, smrt koju sijete svijetom traži osvetu. Postoji mnogo načina na koji se možemo konkretno oduprijeti nuklearnoj energiji, blokirati vlakove koji prevoze nuklearni otpad, sabotirati stupove visokog napona koji prenose električnu energiju koju proizvodi atom. Meni je palo na pamet da napadnem najodgovorniju osobu ove nepogode u Italiji: Roberta Adinolfija, izvršnog direktora poduzeća Ansaldo Nucleare. Nije nam mnogo trebalo da otkrijemo gdje živi, bilo je dovoljno pet zasjeda. Nije potrebna vojna struktura, subverzivno udruženje ili oružana banda za napad, bilo tko, naoružan čvrstom voljom može zamisliti nezamislivo i zatim djelovati. Bio bih sve sam učinio, na žalost trebao sam pomoć oko motora: pitao sam Nicolu, pozvao sam se na

njegovo prijateljstvo, nije se povukao. Pištolj sam kupio na crnom tržištu, tristo eura. Nisu potrebne tajne infrastrukture ili ogromni kapital da bi se naoružali. Krenuli smo autom iz Torina noć prije. Sve je teklo glatko, ili gotovo sve, Nicola je vozio, ja sam pogodio točno tamo gdje smo bili odlučili da pogodimo. Precizan pogodak, otrčao sam prema motoru, a zatim neočekivano, Adinolfijev urlik ispunjen bijesom, rečenica koja me imobilizirala, gubeći dragocjene trenutke: “bijednici! . . . znam tko vas šalje!!!”, u tom sam trenutku bio apsolutno siguran da sam pogodio u centar, potpuno svjestan u kakvo sam đubrište stavio ruke; milijunski interesi, međunarodna financija, politika i vlast, blato i đubrivo. Ovi su “ukradeni” trenuci dozvolili Adinolfiju da pročita registarsku tablicu, koju zbog neiskustva nisam pokrio. Zahvaljujući tim brojevima otkrili su motor, a po motoru telekameru.

Neće nas presuda ovog suda pretvoriti u zle teroriste, kao što neće Adinolfija i Finmeccaniku pretvoriti u dobročinitelje čovječanstva. Kucnuo je čas velikog odbijanja, odbijanje koje se sastoji od mnoštva otpora, od kojih je svaki jedan poseban slučaj; neki su mogući, potrebni, neizvjesni; drugi su spontani, divlji, usamljeni, usklađeni, prodirući ili nasilni. Naš je bio usamljen i nasilan. Da li je vrijedilo? Da! Možda samo zbog radosti koju smo osjetili kad smo doznali za prkosni osmijeh koji je Olga Ikonomidou, hrabra sestre iz Zavjere Vatrenih Čelija, u samici grčkog zatvora, čuvši vijest o našoj akciji, bacila u lice svojim stražarima. Sretan sam da sam ono što jesam, slobodan čovjek, mada “trenutno” u lancima. Ne mogu se previše žaliti budući da velika većina “ljudi” ima lance duboko usađene u mozak. U mojem sam životu uvijek nastojao napraviti ono što sam smatrao točnim, a ne isplativim. Zlatna sredina mi nije nikada djelovala uvjerljivo. Mnogo sam volio. Mnogo sam mrzio. I baš zato neću se predati vašim rešetkama, uniformama, oružju. Uvijek ću vam biti neobuzdan, ponosan neprijatelj. Nisam sam sam. Anarhisti nisu nikada sami, ponekad osamljeni, ali nikada sami. Tisuću projekata u glavi, nada u srcu koja sve više živi, čvrsta i sve više zajednička; konkretna perspektiva koja izlaže “riziku” da izmjeni lice anarhije u svijetu. Maleni, veliki odroni koji će jednog dana izazvati kataklizmu, trebat će vremena, nema veze, za sada uživam u potresu koji je u meni izazvala ta želja za radošću i borbom.

Završavam jednim citatom Martina (Marco Camenish), nepokorenog ratnika, duboko zaljubljenog u život, već dvadeset godina u zatvoru, danas u švicarskom, i prisvajam ove njegove riječi:

“. . . imati hrabrosti zamisliti stvari skroz u dubinu, prekršiti zabranu tehnološke policije “nemogućeg” ili “nezamislivog”, misliti drugo i, dosljedno tome, djelovati drugačije. Samo nas to može izvući iz mlake otrovne splachine modernosti, u mjestima gdje nas nitko i ništa neće voditi u mjesto bez sigurnosti, u mjesto odgovornosti u prvom licu, za ne-podvrgavanje sa svim svojim posljedicama. Sloboda je teška i opasna, i nema života bez smrti. Iz bojazni od života često se prepuštamo ropstvu uništenja.”

SMRT CIVILIZACIJI

Smrt tehnološkom društvu

DUG ŽIVOT ZAVJERI VATRENIH ČELIJA

Dug život FAI/FRI

ŽIVJELA CRNA INTERNACIONALA!

Živjela anarhija!!

Alfredo Cospito